

Земледѣлци, съю-
звайте се!
Въ сдружаването и
съюзването наше-
то спасение и сила.

Абонаментъ
за година 25 лева.
Единъ брой 50 ст.

ЗЕМЛЕДѢЛСКА ЗАЩИТА

Урежда редакционенъ комитетъ. — Излиза всѣка седмица.
Органъ на сдруженитѣ земледѣлци въ Плѣвения окръгъ.

Скрѣбни извѣстия 20 лева
Годешни 25 лева
Вѣнчални обявления 30 лева

ТАКСИ ЗА ОБЯВЛЕНИЯ:
Насиндикати и кооперации по 10 стотинки на дума. На търговци,
индустриалци и други по 1 левъ на квадратенъ сантиметъръ.

На сѣдебни пристави, финансови и други
учреждения, на постоянната комисия, общи-
нитѣ и училищни н-ва по 20 ст. на дума.

Селянино, помог-
ни си самъ, за да ти
помогне и Богъ.

Прематъ се всѣ-
какъ видъ обяв-
ления на цѣни много
умѣрени.

Какъ да отговоримъ на единъ въпросъ.

(По поводъ на закона за поземлената собственостъ).

Когато човѣкъ хвърли погледъ
върху историята, най вече вър-
ху разнитѣ теории за поправ-
ление на човѣчеството, хвър-
лятъ му се въ очи, измежду
многого други, главно двѣ ве-
лики учения. Едното носи името
политическо течение, полити-
ческа система, а другото — ико-
номическа.

Едното, политическото, казва:
„за да се поправи свѣтъ, необ-
ходимо е да се измѣни главно
политическия строй на обще-
житието, трѣбва, първо, наро-
дътъ самъ да стане господаръ
надъ себе си, самъ да направлява
сѣдбинитѣ си, а не нѣкаква лич-
ностъ, била тя или най-добрата
или най-даровитата. Второ, трѣ-
бва сѣщо тъй народътъ да из-
пълнява по възможностъ вси-
чки свои общественни функции:
самъ да избира учители, самъ
да сѣди (журитѣ), самъ да за-
конодателствува, както това е
било нѣкога въ стария класи-
чески свѣтъ, самъ да рѣшава
всичко въ своитѣ малки държа-
вици, наречени общини, авто-
номни единици. Трето, да има
тъй нареченото равенство
прѣдъ закона, борбитѣ за коя-
то реформа пълнѣе историята
на древнитѣ класически народи,
не малко и историята на XVIII
и XIX в. И четвърто, държава-
та, общежитието, да гарантира
свободното развитие на лич-
ността, икономическа и морал-
на. Тази мисль се изразява и
малко по-инакъ, съ прочутата
формула *laissez-faire, laissez-
passer*. — Съ това се главно ха-
рактеризира съдържанието на
въпросното политическо тече-
ние. Подробноститѣ изпускаме.
Неговъ прѣдставителъ е прочу-
тия французски философъ Русо,
него сѣ сподѣляли дѣятелитѣ
на великата френска революция,
него е изповѣждала и буржуа-
зията въ периода на своето
младенческо развитие. То е на-
мѣрило, въ чистата си форма и
отгласъ въ теорията на много
наши партии, особено въ тео-
рията на тъй нареченитѣ ради-
калски партии. — Другото уче-
ние, икономическото, твърди
тъкмо обратното, или поне зна-
чително намалѣва цѣната на
политическия строй. То казва,
че обществото ще се поправи
не по другъ пътъ, а като се по-
дигне неговата икономика, като
се навлезе въ царството на чу-
десата, като отидемъ при теле-
фони, телеграфи, желѣзници, е-
лектрически освѣтления и пр.
Добавя се между другото, че
странитѣ, въ които има единъ
особенъ видъ бѣдни, селяни съ
малко земя, занаятчий и др.
бѣдни които пълнѣе най вече
закъснитѣ страни, България,
Турция, Русия, че тѣзи страни
ще рѣшатъ социалния въпросъ,
ще се отърватъ отъ тѣзи бѣд-
ни единствено по пътя на ви-
сокото икономическо развитие.
Родоначалникътъ на това уче-

ние е Англия. Имената на не-
малко английски мислителѣ сѣ
свързани съ това учение. Ха-
рактерното е, че него едноврѣ-
менно изповѣдатъ и социалисти,
и буржоазия, дори повече социа-
листи отколкото буржоазия. Тѣй
като първитѣ именно твърдатъ,
сѣ не по-малко право, че демо-
кратия безъ сигурна икономиче-
ска основа е демократия ане-
мична, долнокачествена, която
винаги, изолирана, ще дойде до
израждане, до отекчително и
вредно межданско празнословие.
Тѣзи двѣ великия учения сѣ
подетѣ по-късно отъ мислите-
литѣ на по-новото врѣме, като
сѣ направили значителни допъл-
нения и измѣнения въ тѣхъ.
Тѣй, едни ги само допълватъ,
безъ да ги противоставятъ,
други, — социалиститѣ — взе-
матъ само нѣкои страни, като
изхвърлятъ и притурятъ други.
Незнай дали нѣма да изглежда
парадоксално ако кажемъ, какъ
че всички свърѣмни уче-
ния водатъ своето зачатъ, при
измѣнение и допълнение, имен-
то дѣйтѣ тѣзи велики учения
за поправление на всѣко обще-
ство. Тезата напълно може да
се поддържа, при всичко че нѣ
кой мѣгатъ да твърдатъ, че сѣ
скасаля всѣка връзка съ всѣка
буржуазна теория отъ ми-
налото.

Не говоримъ тукъ за друго
едно различие между политиче-
ското учение и икономическото.
Ако е необходимо да кажемъ
двѣ думи и по него, трѣбва да
забѣлжимъ, че и едното и дру-
гото приематъ, какво че ико-
номическитѣ промѣни, не ще
кажемъ и политическитѣ, за
щото, не е голѣма мѣжнотия да
забиешъ червения байракъ на
нѣкоя градска община, че ико-
номическитѣ промѣни не ста-
ватъ съ декрети, а се извърш-
ватъ съ течение на врѣмето,
подъ формата на процесъ, неза-
бѣлжано, дори до известна
смисль не и прѣднамѣрено. Тѣй
се е рушила, да кажемъ, нашата
задруга — бавно, тихо, безъ
да се хвърли това рѣзко въ
очитѣ на народа. Едното уче-
ние само приема, че процесътъ
за който е дума, става при
наличността на тъй наречения
кризовъ моментъ, а другото го
отхвърля или го отлага въ да-
лечното бъдаще.

Слѣдъ казаното можемъ да
дойдемъ по-близо до насъ, мо-
жемъ да извършимъ тъй наре-
ченото нанасяне, като се запи-
таме: земледѣлческиятъ съюзъ
каждъ повече „принася центъра
на тежестъта, дали повече къмъ
политическия принципъ, или
къмъ икономическия, какви ком-
бинации прави въ тѣхъ, коя
схема на развитие поддържа, да
ли тази на мирното, тихото
развитие въ пълната ѣ форма
(редъ, спокойствие, икономиче-
ско подигане) или тази на заборъ-

заното, какъвто случай сме има-
ли вече въ нашата история. На-
шата конституция по врѣме е ед-
но изпрѣварване на развитието,
което ни е спестило не малко
излишни борби, каквито пъл-
натъ историята на другитѣ на-
роди. Та, ще забързае ли на-
ново при наличността на но-
вото трѣме или ще слѣдземе
старитѣ отжпани патеки по
старитѣ схеми. Поне „отъ редъ,
спокойствие, мирно икономиче-
ско развитие“ на нашитѣ ста-
ри партии до „декретитѣ“ на
комуниститѣ има разни прѣ-
ходни форми, срѣдни моменти,
които подлежатъ на единъ, не
субективенъ разбира се, изборъ
въ тѣхното разнообразие. Това
сѣ въпроситѣ, които ние си за-
даваме, както казахме, когато
слеземъ на по-конкретна почва.

Трѣбва да кажемъ, като от-
говоръ на горното, какво че
земледѣлскиятъ съюзъ значи-
телно наклонѣва по-посока на
политическия принципъ. Наи-
стина, законътъ за трудовата
повинностъ, за иземванията . . .
макаръ и да не сѣ типично
икономически, все пакъ сѣ изъ-
областѣ на икономическата,
засѣгатъ трудовата страна на
България, обаче единъ отъ най-
важнитѣ, бихъ казалъ истори-
ческитѣ закони на съюза, за-
конътъ за поземлената собст-
веностъ, макаръ и да засѣга
икономическа материя, все пакъ
снада къмъ демократическия
принципъ, къмъ разпрѣдѣле-
нието, защото сѣ него се не
цѣли подигането на производ-
ството, а — разпрѣдѣлението на
собственостъ и благата отъ
нея. Впрочемъ, не описвамъ, не
давамъ характеристика на съюз-
ната реформенѣ дѣйностъ, което
би било една благородна зада-
ча, обаче съмъ подъ впечатле-
нието, че съюзътъ наклонѣва
по-посока на политическия прин-
ципъ отколкото на икономиче-
ския и второ, че значително, въ
голѣма степенъ, въпрѣки види-
мата рѣска въ реформитѣ,
се доближава до „тихото“ раз-
витие на тъй нареченитѣ ста-
ри партии у насъ. Сѣкашъ, че
сме чужди на срѣдния моментъ,
макаръ по-нѣкога сами себе „си
да наричаме малки болшевици
отъ чисто български самобитенъ
маниеръ. Това можемъ да из-
питае пакъ съ закона за по-
землената собственостъ, което
изисква малко объяснения.

Не ще бѣде голѣма смѣлостъ,
ако кажемъ, че сѣщиятъ този
законъ, приложенъ дори въ
най чистата си форма: земята
да принадлежи само на тѣзи,
които непосредствено, сами я
обработватъ, че даже тѣй да е,
все пакъ реформата нѣма да
докара кой знае какви промѣ-
ни въ бита на нашия селянинъ.
Искаме да кажемъ, че рефор-
мата, безъ да я омаловажаваме
отъ демократическо гледище,
отъ икономически е слабо из-
държана. Защото единъ селя-
нинъ, който притежава 20—30
декари земя, при примитивното
обработване на послѣдната,
което неменуемо слѣдзѣе отъ
малкостъта на площъта, все

пакъ ще бѣде единъ отъ най-
послѣднитѣ бѣдчи, прѣдъ ко-
гото градския прелегарий *бези-
мότηи* ще изглежда на изтън-
ченъ градски буржуа. Прочее,
като прѣкъсваме мисльта си,
питае се въ сѣщото врѣме:
не може ли земледѣлскиятъ
съюзъ да се притече повече на
помощъ на тѣзи, които тѣй
много, сега и въ миналото, сѣ
се надѣвали и се надѣватъ на
съюза. Не може ли той сега,
когато разполага съ пълната
власть и възможностъ, да сѣе
дини въ едно цѣло и принципа
на равномерното разпрѣдѣле-
ние и този на икономическото
подигане, дори и съ този на
ограничение на икономическия
индивидуализмъ.

Проблемата търпи разни рѣ-
шения. Едното е, да се остане
при дребното, равномерно раз-
прѣдѣление, като се мисли, че
при това положение е възмож-
но прѣминаването къмъ по-ви-
сока икономическа формация,
къмъ едно по-модерно земледѣ-
лие, че и тѣй ще може да се
лиши нашето врѣме отъ най
бѣдния отъ всички бѣдни. Вто-
рото рѣшение е просто на про-
сто да се земе земята на ма-
лоимотния и въ името на ико-
номическия принципъ да се при-
тури къмъ земята на по-боба-
тия. Тѣй е било нѣкога въ Ан-
глия, на това дори сѣ прѣдраз-
положени много отъ икономи-
ститѣ на нашето врѣме. Трѣ-
то е... него ми го каза единъ
селянинъ, съ когото приказвахъ
по този въпросъ. Той казваше
слѣдното: земледѣлието изглеж-
да да стане едно отъ най-прият-
нитѣ и доходни занятия на на-
шето врѣме. Три сѣ, казваше той,
най-важнитѣ и най-мѣжнитѣ
работи при него: — жѣненето,
втрѣшенето и орането. Първитѣ
двѣ сѣ вече рѣшени — съ бла-
гословенната вършачка и жѣт-
варка. Остава, добаваше той,
орането, но когато каза това
той се поспрѣ малко, помисли,
като най-назадъ завърши сѣ
едно *но*, което азъ прѣведохъ
съ думитѣ — събирането на
земята. Историята е рѣшавала
единъ пътъ въпроса. Въ Русия
прѣди 70 години цѣлата земя
на селнитѣ по села е била съ-
брана въ едно, е била обща.
Прочее, не може ли поне за
нѣкоя села да се направи една
проба въ това отношение? Ис-
каме да кажемъ: не може ли
позната пословична смѣлостъ
на земледѣлския съюзъ да на-
мѣри и тука приложението, като
разрѣши нагледъ неразрѣшена-
та задача: да съедини въ едно
равномерното разпрѣдѣление
на земята съ високата свърѣ-
менна земледѣлческа техника.
Това е въпроса, който ние за-
даваме и отъ който, мислимъ,
нашия селянинъ най-вече ще
познае че все има разлика въ
сѣбяването на партиитѣ и въ
промѣната на режимитѣ.

П. Цвѣтковъ.

Земледѣлци!
Четете и разпростра-
нявайте в. „Земледѣлска
Защита“.

По отпразднувание на празника Св. Ки- рилъ и Методия.

Министерството на Народно-
то Просвѣщение съ окр. №
10894 е наредило до всички
подвѣдомствени нему учрѣжде-
ния, да бѣдатъ по мѣстата си
всички служители на учебното
дѣло, като и положатъ най-го-
лѣми усилия за най-тържест-
вено отпразднуване тоя великъ
празникъ. Неможемъ да скри-
емъ възторга си отъ искре-
ната инициатива на г-на Ми-
нистра Омарчевски, особено
отъ милитѣ слова въ окръжно-
то му.

Ето какъ започва окръжното:
Както всѣкога, тѣй и тая го-
дина, прѣдстои ни да отпраздну-
ваме 24 (11) май — деня на
светитѣ братя, българскитѣ
просвѣтителѣ Св. Кирилъ и Ме-
тодия, — най-свѣтлия и най-
блѣскавия день прѣзъ нашия
исторически животъ. Тоя день
винаги се е вѣставалъ въ наше-
то съзнание като слѣнчевъ
ликъ на хоризонтъ и е огрѣв-
валъ и стоплялъ душитѣ ни, за-
щото той олицетворява образи-
тѣ и дѣйността на просвѣти-
телитѣ на нашия народъ. Ни-
кога едно дѣло не е било тѣй
непрѣходно, тѣй трайно, вѣчно,
тѣй свѣтло, както онова, кое-
то ни завѣщаха светитѣ братя.
Съ него тѣй ни откриха широ-
китѣ простори къмъ свѣтовна-
та култура, която ние сѣ жаръ
възприемаме. Прѣзъ цѣли вѣ-
кове на миналото ние сме били
между нашитѣ сѣсѣди най-кул-
турнитѣ, и цѣли вѣкове ние
сме служили както на сѣсѣди,
тѣй на далечни родствени пле-
мена за учители и просвѣти-
тели. Зла ория е прѣкъсвала
и спѣвала нашия културенъ жи-
вотъ нѣкога, зла ория тегне
и жестоко се е надѣсила и
днесъ върху нашето племе. Е-
динствената утѣха, гордостъта
на нашата душа, е нашиятъ
стремежъ къмъ просвѣта и кул-
тура, завѣщанъ намъ отъ све-
титѣ братя. И днесъ, както и
прѣди вѣкове, българскиятъ
културенъ духъ шествува гордо
и непрѣклонно прѣдъ она
нашитѣ сѣсѣди. Българската
рѣчь, мощна и вдѣхновена, имъ
е послужила да влѣзатъ въ ре-
да на културнитѣ народи: днесъ
тая рѣчь сѣе въздигнала до не-
съкрушимъ факторъ за нашия
културенъ и просвѣтенъ жи-
вотъ. Това е нашата гордостъ,
това е нашата опора противъ
варварскитѣ истинки на зави-
стливъ, алчни и ненаситни за
чужди земи народи. Неоспоримо
е, че културата ще сломи вар-
варството, свѣтлината ще раз-
трѣсье мрака, доброто ще възъ-
тържествува, защото правдата
е вѣчна.

Днесъ, когато нашиятъ на-
родъ е изложенъ на най-жесто-
ко терзание, на най-мѣчител-
но изпитание, когато отъ ни-
каждъ не се прозира свѣтлина
на нашия мраченъ хоризонтъ

именно днес той трябва да търси опора въ себе си, въ своите сили, въ всички ония морални и културни качества, които носи въ душата си: именно днес ние трябва чрез труд да пръвземем грозещото ни материално нещастие, чрез културен и просветен устрем трябва да отстраним надвесилата се над племето ни тъма, чрез общонародно съзнание и самочувствие да оградим душата и сърцето си и ги запазим от зла помисъл, която лъстоно и ехидно иде отвън. Днес най-вече съзнанието трябва да е най-будно, днес то трябва да е най-здраво и крѣпко у всички, които се чувствуват българи и гдѣто и да сѣ. Днес ние черпим подкрѣпа и въ свѣтлитѣ образи на светитѣ брата. Денятъ, посветенъ на тѣхното прославяне е най-благородния, най-свѣтлѣ, най-лачезарния, защото чрезъ него ние чувствуваме свѣтлината, която ни иде отъ небето чрезъ свѣтлитѣ образи на нашитѣ просвѣтителѣ. Тѣ би ни жестоко укрили, съ грѣмкитѣ и мощни слова на Пайсия, ако ние паднемъ въ униние, ако ние паднемъ въ отчаяние, още повече, ако ние се отдадемъ на въшна лѣсть и забравимъ рода и езика си. За това въ тоя денъ на всенародно празненство ние трябва да развиемъ всички наши сили, да приложимъ всички срѣдства, та да манифестираме по най-блѣсъвъ начинъ ония идеи и чувства, които историческата традиция е свързала съ името и паметта на светитѣ брата, както и нашитѣ национални стремежи и домогвания за културенъ подеиъ, за културенъ животъ. Тая манифестация, въ която народътъ ще даде избликъ на своитѣ чувства, ще да срѣе нашата душа, ще подкрѣпи вѣрата ни въ нашагѣ духовна и морална мощъ за да издържимъ на тежкитѣ и жестоки изпитания, които тежатъ надъ насъ. Нека и тая година съ всички сили отдадемъ на светитѣ брата прославата, която имъ подобава; нека и тая година се чуе надалече прославата на българското писмено слово, на българската култура и просвѣта — нашата сила, нашата гордостъ. За тая цѣль нека младежъта, зората, надеждата на нашето племе, вдъхновена отъ свѣтлитѣ образи на светитѣ брата, се сплоти съ своитѣ учители и съ гражданството, и всички заедно, обзети отъ едни и сѣщи мисли и чувства, въздадемъ възторжени химни за възхвалата на създателитѣ и сътворителитѣ на българската просвѣта — светитѣ брата Кирилъ и Методи.

По нататѣкъ въ окръжното сѣ посочени редъ мѣрки, които трябва да се взематъ за празника.

И. Б.

Стопански отдѣлъ.

Наставления за правилното отхранване на бубитѣ.

(Продължение отъ 30 брой).

III. Уредитѣ.

Лѣситѣ, на които отхранватѣ бубитѣ, недѣйте лепи съ говежди и други лайна и всѣка година прѣди да поставитѣ бубитѣ на тѣхъ, изпарвайте ги съ врѣла вода.

Сѣщо така изпарвайте съ врѣла вода всички сѣдове, съ които си служите при отхранването на бубитѣ, като: кошници, торби за бране шума, стѣлбички за качване по лѣситѣ и пр.

IV. Черничевия листъ (храната на бубитѣ)

Хранете бубитѣ само съ чистъ черничевъ листъ; листа (шумата) на черницитѣ покрай яхритѣ, бунищата, пжтищата и пр. е чистъ само веднага слѣдъ силенъ дѣждъ.

Прѣди да почнете да берете или ловитѣ листа, измивайте си рацѣтѣ съ сапунъ, защото бубата не яде и най-малко сѣпанія листъ, а го оставя за смѣтка на господаря си.

Листѣтѣ берете сутринъ слѣдъ като се вдигне росата и вечеръ прѣди да залѣзе слънцето. *Росниятъ листъ е врѣденъ за бубитѣ.* При събирането на листа не го тѣпчете много, защото се загрѣва и послѣ макаръ и да го разхлаждате и разтърсвате, той е всѣ врѣденъ за бубитѣ. Набраниятъ листъ не дръжте при бубитѣ, а въ хладна маза (зимникъ) за да не вѣхне. Когато е мокръ листъ, слѣдъ дѣждъ, недѣйте го бра, защото трудно сѣхне, а го нарежете съ клонкитѣ, отърсѣте го отъ водата, оставете го на провѣ трива сушинка, за да му се вдигне дѣждовната влага и чакъ тогава го берѣте и употребявайте за храна на бубитѣ.

(Слѣдва).

Ново училище.

На 10 май т. г. въ с. Долни-Дабникъ се откри второто по своята специална програма — Държавно Нише Земл. Практ. Дѣвическо Домакинско Училище.

Слѣдъ обичайния водосветъ извършенъ отъ свещеника Дуленски, откриването на училището стана отъ делегата на г-на Министра на Земледѣието и Държавнитѣ имоти — г-нъ Мико Петковъ прѣдседателъ на Плъвенската окръжна постоянна комисия. При стечението на всички г. г. учители и ученици отъ Вишия педагогически курсъ, прогимназията и основното училище, както и на много гражданки и граждани. Г-нъ Мико Петковъ произнесе рѣчь напълно подходяща за случая. Слѣдъ като направи единъ кратъкъ исторически прѣгледъ на нашата училищна политика, която до сега е давала прѣднина само на общото образование, — чрезъ отварянето на маса гимназии, дойде до логическото заключение, че нашата малка, бѣдна и въ всѣко отношение сѣсипана България, ще може да заздрави своитѣ рани между другото и чрезъ създаване на специални училища у насъ.

На тѣзи послѣднитѣ училища г. Петковъ съ право разчита да подготвятъ, граждани и гражданки, които съ своитѣ познания и вѣщена ще спомогнатъ значително за засилването на нашето земледѣлско, занаятчийско и индустриално производство.

Като едно отъ тѣзи училища, той посочи и на това, което се открива въ с. Долни-Дабникъ — главната цѣль на което ще бѣде да изкара дѣвизи напълно подготвени за добри домакини въ всѣко едно домакинство.

Въ края на своята рѣчь г-нъ Петковъ направи подходящи апели и пожелания, както къмъ събралитѣ се гражданки и граждани, така сѣщо и къмъ бѣдашитѣ ученички на сѣщото училище.

Слѣдъ него говориха г. г. народния прѣдставителъ — Пандовъ и бившия кметъ на с. Долни-Дабникъ Ц. Ралчевъ, които сѣщо казаха подходящи за случая думи.

Датата 10 май т. г. ще остане паметна за с. Долни-Дабникъ, защото въ този денъ се извърши едно колкото скромно,

Съюзенъ животъ.

Лѣси-Дрѣвъ Тетевенско. На 28 априлъ 1921 г. Велики четвъртъкъ за прѣвъ, пжтъ този затѣнѣнъ балкански край бѣше посѣтенъ отъ плѣвенския окръженъ управителъ г. Н. Дафиновъ, дошелъ по служба въ селото ни.

Макаръ, че много малко стоя въ селото ни, г. управителя не пропусна случая да удовлетвори желанието на събралитѣ се селяни, които искаха да чуятъ нѣщо отъ него.

Започналъ въ 10 часа той свърши въ 4 часа слѣдъ обѣдъ.

Съ своята блага и непрѣкъсната рѣчь, той прикова вниманието на всички селяни, които забравиха, обѣдъ и работа.

Разясни на всички вътрѣшно-то и външно положение на страната и дѣйността на днешното земледѣлско правителство, отъ което всички останаха доволни и му благодариха.

До като земледѣлския съюзъ има такива чиновници, като плѣв. окръженъ управителъ, до тогава и народа ще бѣде сѣнего. За дружбата: И. Петковъ.

с. Лозица, Никополенско. На 6 май н. г. окръжниятъ управителъ г. Дафиновъ идящъ отъ Плъвень за с. Дековъ, мина прѣзъ нашето село къмъ 5 ч. слѣдъ обѣдъ. Помогихме го, да остане за вечерта и ни даде нѣкои разяснения по новитѣ закони и приложението имъ и по всички други въпроси, които живо интересуватъ днесъ българския селянинъ земледѣлецъ. Той се отзова съ готовност на поканата ни и веднага се разгласи за общо селско събрание. Въ 8 часа вечерта прѣдъ отличното посѣтено събрание, г-нъ Дафиновъ започна своята рѣчь. Цѣли 3¼ часа той говори на единъ много лекъ езикъ и даде обстоятелни разяснения по всички повдигнати въпроси. Всички присѣствающии селяни, включително и тѣзи, които още продължаватъ, да крѣпятъ демократи и комунисти, останаха много доволни.

Благодаримъ г-нъ Дафинову.

За дружбата: М. Цвѣтковъ.

Прѣдизвиканъ отговоръ.

Въ в. »Независимостъ«, брой 97 — нѣкой е рѣшилъ да ми погложди царвула и да направи голѣма политика съ дребни интрижки и площадни закачки. Изглежда, че писачитѣ около в. »Независимостъ«, слѣдъ като сѣ видѣли, че не могатъ да се занимаватъ съ сериозни нѣща, сѣ се рѣшително скарали съ разума и могатъ да ставатъ проводници на клоката, която шестува отъ кафене на кафене, отъ кюше на кюше.

Като скроменъ ратникъ въ полето на музиката, въ продължение на 20 години нивга и прѣдъ никого несѣмъ проявявалъ капризи да се мисля за нѣкакъвъ гений. Мѣлвата не разправя, че сѣмъ щѣлъ да издавамъ нѣкакъва оранжева свирка, а това е смѣшна приумица на нескромния писачъ отъ »Независимостъ«. Бѣхъ помолень отъ Плъвенската окръжна земледѣлска дружба да напиша единъ програменъ маршъ по случай патрония празникъ на дружбата — седмий априлъ т. г.

толкова мило и отъ голѣмо значение тържество, чрезъ което се положили основитѣ на многоочакваното и желано отъ Долно-Дабничани училище.

Пожелаваме успѣхъ на новосъздаваното земледѣлско дѣвическо домакинско училище.

Това сторихъ до колкото ми позволяваха мойтѣ скромни музикални познания. Съ рецензиста г-нъ Volos въ »Земледѣлска Защита« нѣмамъ нищо общо. Какъ тѣлкува Volos различнитѣ мотиви [на марша — това е чисто негова работа и азъ мисля, че той при случай не би останалъ длѣженъ на господата около »Независимостъ«.

Дѣлжа да заявя, че »Оранжевиятъ маршъ«, като музикантско творение и програменъ маршъ на Земледѣлския Съюзъ, стои много по-високо, даже сравнение не може да става съ сръбския »Дѣвченевъ«, приспособенъ за идеята на дѣдо Радославовъ и тоя на стамболиститѣ »на Гергьовъ-денъ сѣмъ затворенъ«, и че, ако е въпросъ да правимъ политика съ искусството, азъ мога да кажа много работи на г-дата и дали тѣ иматъ изобщо моралното право да говорятъ за българския народъ и да се мѣсятъ въ работи, които веднажъ обѣркаха и които сега други оправятъ. Съжалявамъ, че много голѣма честъ направихъ на г-дата съ тия редове. Богинитѣ и уравно-весенитѣ люде уважаватъ свирцитѣ, а насъ мразятъ глупцитѣ. Плъвень, 12.V.1921 год.

П. Касабовъ, музикантъ.

Бюлетинъ

за мѣсець априлъ 1921 год.

№ 4.

Врѣмето прѣзъ отчетния мѣсець бѣше твърдъ промѣнливъ, отъ 1—18 бѣше ясно студено и често пжти съпроводено съ студени силни вѣтрове. На много мѣста имаше слаба слана, която поврѣди рано цѣфналитѣ овошни дървчета прѣдимно: зарзалитѣ, сливитѣ, черешитѣ и вишнитѣ. Студътъ въобще спираше правилния вървежъ на земледѣлскитѣ култури. Отъ 18 настана постоянно благоприятно за посѣвитѣ и всички култури. Дѣждоветѣ, които послѣдователно паднаха отъ 18 до 24 сѣщия мѣсець сѣживиха всичката растителностъ.

Земледѣлие. Есенитѣ и пролѣтнитѣ посѣви, които по-рано бѣха прѣстанали съ растежа си, сега подъ влиянието на топлото врѣме и влагата, се сѣживиха и и края на мѣсеца си остава въ отлично състояние. Саморѣжъта не можа да братѣ остана малко възрѣдка, но въ замѣна на това, тя ще даде говѣми класове, по едро и тежко здраво зърно, съ което ще се компенсира недоимка.

Ливади. Люцерновитѣ ливади сѣ въ отлична състояние. На нѣкои мѣста се започна първата косидба на зелено косене за конетѣ. Естественитѣ ливади и пазбища иматъ изобилна трѣва.

Лозарство. Лозята се развила много добръ и иматъ изобилна рѣса.

Градинарство. Зеленчуковитѣ градини при случайнитѣ благоприятни условия отиватъ отлично.

Овощарство. Много отъ овошнитѣ дървчета вслѣдствие сланата, която я имаше прѣзъ първата половина на мѣсеца, се безплодиха.

Бубарство. Черницитѣ се развили при най-благоприятни условия. Люпенето на бубеното сѣме започва.

Пчеларство. Условията не бѣха толкова добри за тѣхъ, защото раннитѣ студове, вѣтрове и класнитѣ дѣждове попрѣчиха да се използва напълно пролѣтната паша отъ разцѣфналитѣ овошни дървета и раноцѣфналитѣ горски и полски трѣви.

Скотовѣдство. Едрия рогатъ добитѣкъ, работния добитѣкъ прѣдимно воловитѣ и биволитѣ още не сѣ пустнати на паша

защото сѣ ангажирани въ усилената работа по засѣването на царевичата и бостанитѣ.

б) Конѣ. Съзкопителнитѣ станции наврѣдъ сѣ вече открити. Ожребването на кобилитѣ и запасването имъ на кръвъ става при най-благоприятни условия, а малкитѣ приплоди подъ влиянието на животворната природа растѣт и се развиватъ бързо.

в) Дребенъ добитѣкъ. Овцетѣ при изобилната трѣва и безъ всѣкакво кърмене сѣ въ отлично състояние. Започна масовата разпродажба на агнетата. Стриженето на овцетѣ още не е почнало.

г) Птици. Люпенето на пилетата става при най-благоприятни условия и е въ най-голѣмия си разгаръ.

Болѣсти. Само тукъ тамъ се забѣлѣзватъ смъртни случаи по свинетѣ отъ огница и то прѣдимно въ града, гдѣто свинетѣ сѣ задрѣни въ кочени, въ които по рано е имало смъртни случаи отъ подобни болѣсти.

Неприятели. По растителността не се забѣлѣзва.

Директоръ: Ил. Димитровъ.

Администратор:

Ив. М. Бояджиевъ.

ХРОНИКА.

Сирацитѣ при Плъвенското Окр. Сиропиталище много благодарятъ на г. г. жителитѣ и ученицитѣ отъ с. с. Крушовица, Петърница, Николаево, Пелишатъ, Дол. Митрополия, Махлата, Бохотъ, Тучиница, Брѣсто-вецъ и др., за изпратенитѣ имъ яйца прѣдъ празникитѣ.

Тѣ се надѣватъ и за въ бѣдаше на вниманието имъ.

Отъ Ябланския свещеникъ Михалъ Геновъ се получи въ редакцията опровержение на писмото за него въ брой 29 на вѣстника ни. Отрича, да е билъ членъ на реквизиционна комисия и да е хранилъ свинетѣ си прѣзъ войната отъ общинския хамбаръ, а за да докаже, че е честенъ и прѣданъ народенъ служителъ, позовава се на факта, че прѣзъ 15 годишната му служба, не е подведенъ подъ отговорностъ, за каквото и да било.

Тѣмко бѣхме наредели за помѣстването изцѣло въ вѣстника, опровержението на попъ Михала, но получихме друга дописка заради него и неговитѣ дѣла, още по-дѣлга и по-остра, която може би ще помѣстимъ въ единъ отъ слѣдующитѣ броеве.

Назначения, прѣмѣствания и уволнения. Директорътъ на Конезавода »Клементина« — Плъвень е уволненъ, а на негово мѣсто е назначенъ Свищовския ветер. лѣкарь.

За ветер. лѣкарь въ горния конезаводъ е назначенъ Плъвенски такъвъ г. Нейчевъ. На мѣстото на г. Нейчевъ, се прѣмѣства г. Д-ръ Ганчевъ отъ гр. Ловечъ.

Редовната сесия на Окр. свѣтъ започва отъ 20 т. м.

На 14 май заминаха за гр. Прага, Чехия, начело съ м-ръ Оббовъ, нѣколко нар. прѣдставители р около 50—60 селяни земледѣлци по професия. Тѣ ще посѣтятъ устроената земледѣлска изложба отъ тамошния Земледѣлски Съюзъ.

На 15 т. м. замина по обиколка изъ окръга, Окр. управителъ г. Дафиновъ.

Фондъ »Земледѣлка Защита«. Нашитѣ съюзни другари отъ парламентната група, г. г. М. Радковски и Ив. Гетовъ, подариха за фонда на вѣстника по 100 лева.

Фонда на вѣстника, включително тая сума става 11,665 лева.